

19. Faderfavnen er åben.

"Men da han endnu var langt borte, så hans fader ham og ynkedes inderligt og kom løbende og faldt ham om halsen og kyssede ham". Luk 20,15.

Mageløse, guddommelige tilgivelse! Havde faderen ikke god grundt til at sige: Gå din vej, uværdig og fordærvet, som du er. Din arv har du ødelagt, og barneretten har du forspildt. Men nej! Ikke med et eneste ord bebrejder han sønnen for det, han har gjort. Heller ikke kræver han den mindste erstatning. *Men han ifører ham straks den bedste klædning*, giver ham ring på fingeren, sko på fødderne og forbereder en velkomstfest for ham i hjemmet.

Sådan har Jesus selv skildret for os, *hvordan Guds tilgivelse er*. Det var ikke det, at sønnen kom hjem, der gjorde faderhjertet forsonligt imod ham. Nej, faderhjertet var uforandret, fuldt af tilgivende kærlighed også under sønnens fravær og dybe fald i grove synder. *Det var allerede på forhånd fuldt ud forsonet*. Men han, som gik bort, havde ingen nytte af det, før han vendte hjem.

Dette siger os, at Gud *er forligt – også med de ugudelige, vantro og uomvendte*. Jesus har på én dag borttaget også deres synder. Også for dem er syndernes forladelse og den bedste klædning færdig - i Jesus. Kristi retfærdigheds skinnende, hvide dragt har allerede længe været færdig for dem, og *den venter bare på at blive modtaget*.